

mystery science-fiction

SYMBOLION

a Město bez hvězd

autor: Romana Kršňáková

UKÁZKA Z ROMÁNU

Jeden příběh, který Kala zažila v tajemném světě zvaném Symbolion.

Kalu probudily lehké nárazy a kolébání. Ve vlasech ucítila teplý vítr. Vzduch byl prosycený solí a moře šumělo velmi blízko. Tak blízko, jako by bylo přímo v jejích uších. Otevřela oči. Ležela na dně dřevěné bárky a dívala se na modré nebe bez jediného mráčku.

„Ahoj!“ ozvalo se zvesela. Prudce zvedla hlavu a vzepřela se na loktech. Naproti ní seděl v loďce malý chlapec.

„Adame, co tady děláš?!“

„Hraji si.“ Smutně se na ni podíval. „Uděláš mi ovečku?“

„Udělám. Hned jak se dostaneme domů.“

„Já jsem doma.“

Kala se rozhlédla kolem sebe a uviděla pádla. „Budeme pádlovat a uvidíme, kam nás to donese.“

„A kam budeme pádlovat?“

„To nevím, Adame, ale tady zůstat nemůžeme.“

Stoupla si opatrně v loďce, zastínila si oči dlaní a zkoumavě pohlédla na obzor.

Pevninu však nikde nezahlédla. Kolem dokola bylo jenom klidné moře.

Obrátila se na chlapce: „Musíme odsud pryč, ale neboj se! Ty se ale nebojíš, vid’?“

„Bojím se, že mi neuděláš novou ovečku.“

„Udělám.“

„Slibuješ?“

„Slibuji.“

„Tak už se nebojím.“

Kala si povzdychla a chopila se pádla. „Kéž by tady byl někdo, kdo by mi taky něco slíbil.“

„A potom by ses přestala bát?“

„Možná.“

„A co by sis přála?“

„Abychom se dostali na pevninu.“

„Tak já ti to slibuji.“

Kala se zasmála. „Tak už se taky nebojím.“

Neměla představu o tom, jak dlouho pádlovala. V ústech měla sucho a těžce se jí polykalo. Hlavou se jí honily znepokojivé myšlenky. Jak dlouho ještě zvládne pádlovat, než jí dojdou síly? Může trvat věčnost, než je někdo najde nebo se objeví země.

Chlapec na přídi se na Kalu vesele otočil. „Nezahrajeme si něco?“

„Nezahrajeme, Adame. Teď není čas na hry. Musíme se dostat na pevninu!“

„Vždyť jsem ti slíbil, že se tam dostaneme. Asi nepádluješ správným směrem!“

„A jakým směrem bych podle tebe měla pádlovat? Vůbec nevíme, kde jsme!“

rozkřikla se na chlapce, ale hned dodala: „Promiň. Asi začínám mít strach.“

„To není fér. Já jsem ti to slíbil a ty jsi řekla, že nebudeš mít strach.“

„Sklapni, Adame. Jsme teď v ohrožení života. To žádné sliby neplatí! Musíme se odsud rychle dostat, než bude pozdě.“

„Ale slíbili jsme si to. Věříš mi?“

„Ne.“

„A kdy mi budeš věřit?“

„Až uvidíme nějakou zemi.“

„Ale to už bude pozdě! Musíš mi věřit teď. Jinak to není žádná hra.“

Kala zbrunátněla a vztekle odsekla: „Tohle není žádná hra, Adame! Tohle je život. Rozumíš? Tohle je vážná věc.“

Chlapec začal natahovat. Kala přestala pádlovat. „Krávo!“ ulevila si pro sebe.

„Pojď ke mně, zlato. Promiň, promiň. Hned jak se odsud dostaneme.“

Chlapec se schoulil v jejím náručí. „Slibuji, že ji najdeme. Tu zemi, kterou hledáš.“

„Dobře. Věřím ti.“

„Nevěříš. Slíbila jsi, že od tebe dostanu novou ovečku. Věříš tomu?“

„Věřím. Bude to nejkrásnější ovečka ze všech!“

Chlapec neodpověděl. Klidně oddechoval v jejím náručí a spal. Překvapilo ji, jak byla sama náhle klidná. Moře je zvolna kolébalo a pomalu začal padat soumrak. Ještě chvíli pozorovala, jak se rudý sluneční kotouč postupně potápí do mořské vody. Déle už víčka neudržela a také vplula do snů. Zdálo se jí, že se slunce ve slané vodě docela rozpustilo. Moře nejprve zčervenalo a potom se celé vypařilo. Konečně mohli s Adamem vystoupit na pevninu. Zdálo se jí o dalekých krajích, ovečkách a hvězdné obloze. Do žádného snu se ale neprobudila.

Moře bylo stále klidné a Kala se snažila udržet tempo, kterým pádlovala. Když přemýšlela, co to má všechno za smysl, došla k závěru, že čím více odvahy a víry projeví, tím snadněji dosáhne cíle. To se však lehce řeklo. Na rukou se jí začaly dělat puchýře a v krku měla už takové sucho, že jí šlo polykat jen s velkou námahou.

„A ty víš, kam plujeme?“ zeptal se chlapec z přídě.

„To nevím. Prostě pádluji.“

„Aha.“

Kala si jazykem přejela přes rozpraskané rty. Chlapec však vypadal, že mu horko vůbec nevadí. Byl svěží, jako by právě vyšel ze sprchy.

„Adame, ty nemáš žízeň?“

„Ne.“

Podívala se zamyšleně na chlapce. „Jak jsi to myslel, že jsi tady doma?“

„No, prostě tady bydlím.“

„Kde tady?“

„Tady všude.“

Po očku se na něj podívala. „Aha. A ty víš, jestli pádlujeme dobře?“

„Pádlujeme dobře. Jak bychom mohli pádlovat špatně?“

Kala si povzdechla. „Hm. A víš, kde je pevnina?“

„A jakou pevninu myslíš? Tady je spousta pevnin.“

„Nějaká. To je jedno.“

„Aha. Tak to asi dlouho na žádnou nenarazíme.“

Byla vyčerpaná a docházely jí síly. Chtěla si jen lehnout na dno loďky, nechat se houpat vlnami a cítit vánek ve vlasech. Místo toho si otřela hřbetem ruky čelo a zmírnila tempo, aby si trochu odpočinula. Úplně pádlovat ale nepřestala. Bála se, že kdyby pádla jen na malý okamžik odložila, už by zpátky nenabrala své tempo. „Na nějakou pevninu potřebujeme narazit teď. Jinak zemřeme.“

Chlapec se zamyslel. „Tak to asi zemřeme.“

Vtom se zarazila. Co je to se mnou? Říkám tady malému klukovi, že zemřeme.

Už mi to slunce leze na mozek. „Vidíš? Ještě pořád mám dost sil pádlovat! Není to s námi ještě tak špatné. Jak dlouho jsi tady?“

„To nevím. Vždycky jsem tady byl.“

„Předpokládám, že ne tady v loďce.“

Chlapec se zasmál. „To ne. Ale ty tady teď chceš být.“

„Já?! Tak na to zapomeň. Já tady rozhodně být nechci!“

„Ale chceš. Jinak bychom tady nebyli. Byli bychom na břehu a stavěli ovečky.“

Kala zakroutila hlavou. Spíš nad sebou než nad chlapcem. Baví se tady s malým klukem jako s dospělým. Do téhle chvíle si myslela, že má děti docela ráda, ale tenhle kluk jí už začínal lézt na nervy.

„Věříš, že nám někdo pomůže?“ ozval se po chvílce Adam.

„Myslíš, jestli tudy náhodou popluje loď a vezme nás s sebou?“

„No, třeba.“

„Moc ne. To by musela být velká náhoda.“

„A kdyby tady pluli delfíni a vzali nás na pevninu, tomu bys věřila?“

„To nevím. Mohli by tudy plout. Třeba. Ale moc tomu nevěřím.“

„A kdyby se před námi náhodou objevila pevnina, tomu bys věřila?“

„Tomu se snažím uvěřit. Jinak to bude zlé. To mi věř!“

„Ale to je stejné jako s delfíny! Proč věříš, že pevnina se může objevit a delfíni ne? Tomu nerozumím.“

„Pevnina se neobjeví náhodou. Ta je.“

„Ale loď a delfíni taky jsou. Jsou skuteční. Nejsou tady náhodou.“

„Tak to nevím.“

„Tak to asi umřeme,“ řekl chlapec.

Kala neodpověděla. Na tohle teď neměla čas. Bylo potřeba udržovat tempo. Ale k čemu vlastně? Odložila pádla a lehla si na dno loďky. Mírný vánek jí čechlal vlasy. Na chvíli nechtěla myslet na pevninu, na pádlování ani na chlapce. Takhle jí bylo dobře. Nyní když si dovolila odpočinout, zjistila, jak moc je vyčerpaná. Toho se bála. Ani nevěděla, jak dlouho ležela na dně bárky. Když znovu otevřela oči, srdce se jí sevřelo radostí. Dívala se na hvězdné nebe! Tak v Symbolionu jsou hvězdy, pomyslela si s úžasem. Se zatajeným dechem putovala zrakem po obloze, až ji moře nakonec ukolébalo.

Spala tvrdě. Zdálo se jí, jak prolétá mezi hvězdami a poznává souhvězdí, o kterých neměla do té doby ani ponětí. Pod ní se třpytila mořská hladina a ona plula kolem souhvězdí delfínů a kosatek. Byla šťastná. Tak šťastná, že jí až

vytryskla slza. Adam ji jemně setřel z její tváře. Ta slza byla opravdová. Stejně jako její sen.

* * *

Kalu vzbudil hlasitý smích. Když otevřela oči, slunce už jí stálo přímo nad hlavou. Ajaj, to už bude asi poledne, povzdechla si. Žádné provinění ale necítila. Ještě ležíc protáhla unavené tělo a zvedla hlavu, aby viděla na chlapce. Ten stál na přídi a díval se do vody. Když spatřil, že se probudila, zatleskal rukama a se smíchem na ni zavolal. „Ty jsi je přivolala!“ smál se.

„Koho?“ ozvala se ospale.

„Delfíny!“

To ji probralo. Vyskočila, až se loďka zakymácela. Opravdu! Všude kolem bylo plno delfínů. Vynořovali se z moře a brázdili hladinu kolem bárky. Vydávali zvuky, jako by se smáli. I Kala se smála. Se smíchem rozpřáhla ruce:

„Nepřivolala! Nepřivolala, Adame!“

„Musela jsi je přivolat ty. Jinak by tady nebyli. Táhle je země!“ ukázal na levobok.

Kala zaostříla zrak a skutečně! Země! Byli už dostatečně blízko, aby viděla, že se přímo u pláže tyčilo město. Na obzoru se rýsovaly výškové budovy a mrakodrapy a celý horizont rozsvítil oblohu. Vtom se zarazila. Bylo to ale skutečné? Ta záře musela být vidět na míle daleko, jako by k sobě lákala námořníky, co pluli kolem. Po dlouhé době si zase uvědomila, že je v Symbolionu. To bude nějaký chyták.

„To se mi moc nezdá,“ řekla nejistě.

„Ale podívej! Delfíni tam taky chtějí!“

„Jenom jestli delfíni taky nepatří do téhle hry.“

„Jaké hry?“ Chlapec se na ni zvědavě zadíval. „Říkala jsi, že tohle není žádná

hra. Je to vážná věc.“

„Ano, ale jestli si to myslí i ten nahoře.“

„To myslíš Boha?“

„Přesně toho myslím.“

„A ty věříš na Boha?“

„Vlastně ani nevím. Byla doba, kdy jsem Boha hledala. Nikdy se ale neozval. Teď myslím, že to byl spíš strach. Děsilo mě, že se můžeme jen tak rozpustit a potom už není nic.“

„Hledala jsi světlo?“ zeptal se chlapec.

Kala se na něj překvapeně podívala. Vybavil se jí nápis těsně předtím, než skočila: "Hledej světlo". Bylo snad tohle smyslem celé hry? Najít Boha? Věděla, že smyslem hry je pro každého něco jiného. Proč by zrovna pro ni měl být smyslem hry Bůh?

„Ty jsi ho viděl?“ zeptala se opatrně chlapec.

„Koho?“

„Boha.“

„Neviděl, ale tohle všechno stvořil. Nemusíš tady mít strach.“

„Jako že neumřu? Je to horší. Když umřu tady, tak umřu i ve skutečnosti.“

„V jaké skutečnosti? Tady jsi ve skutečnosti. Jsi pořád ve skutečnosti.“

Kala se mu už nesnažila nic vysvětlovat. Možná ani nevěděl, že i on je součástí hry. Nebyl skutečný. Ale jistá si tím už tak nebyla.

„Takže tady nemůžu umřít?“ zeptala se.

„Říkal jsem, že nemusíš mít strach, ne že neumřeš.“

Obrátil se k ní zády a tím ukončil veškerou konverzaci.

Kala se nadechla. Tak fajn! Poplujeme s delfíny do města. Zůstat déle v téhle kocábce bylo na zbláznění. Zvedla pádla a zavolala na chlapce: „Tak do města, navigátore. Plnou parou vpřed!“

„Jupí!“ ozvalo se z přídě. „Země na levoboku! Zaber, námořníku! Směr země!“

Kala zavrtěla hlavou a zvedla oči k nebi, jako by říkala „Ty to vidíš“. Potom

otočila loďku a zamířila ke břehům.

Jak se ale přibližovali, oslnění ustupovalo. Už viděla zřetelně i domky na pláži. To, co jí z dálky připadalo jako fata morgána, jí nyní skutečně připomínalo její Město. Tohle město ale celé zpívalo. Slyšela křik racků a vítr k ní přinášel hudbu a ruch z tržiště na pobřeží. V myšlenkách se stále vracela k nápisu z Hnízda: „Hledej světlo“. Je možné, že by ho našla právě v tomto městě? Bydlí tady snad Bůh? Musela se sama sobě zasmát. Pitomost. Naprostá pitomost! Ale kdyby přece, na co by se zeptala? Nebo bude muset na něco odpovídat? Pádlovala stále rychleji. Najednou jako by veškerá únava odešla. Ani žízeň už se nezdála tak velká, když věděla, že se za chvíli napije.

Když vystoupili z loďky, chlapec zvesela zvolal: „Tady to znám! Tady jsem doma.“

Kala se pousmála. „A neříkal jsi, že jsi všude doma?“

Chlapec ji ale nevnímal. „Půjdeme na trh! Mají tam moc dobré věci k jídlu.“

„Tak dobře. Jdeme na trh!“ Vzala chlapce za ruku a vyrazili směrem k městu.

Měl pravdu. Na tržišti byla spousta věcí. Všude se to hemžilo kejklíři a akrobaty, kteří předváděli své umění. Vůně koření se mísila se slanou vůní moře, kterou sem přinášel vítr, a Kale bylo tak lehce. Nevzpomínala si, kdy naposledy cítila takový klid. Seděla na malé stoličce vedle krámků se suvenýry a popíjela čaj. Nejraději by takhle zůstala sedět co nejdéle. Nebylo kam chvátat. Všechno tady bylo zadarmo. Zjistila ale, že nic nepotřebuje, nic nechce. Jen sedět a popíjet svůj čaj.

Pozorovala chlapce, jak běhá mezi stánky a bere do rukou zbraně vykládané stříbrem, obdivuje tepané šperky a voní ke květinám. Zvláštní dítě, pomyslela si. Možná jsou ale takové všechny děti. Nikdy to nevnímal. Občas se jí ztratil mezi stánky a potom vyběhl na druhé straně tržiště a zamával na ni. Nebála se, že se ztratí. Věděla, že se tady vyzná mnohem lépe než ona.

Chlapec k ní po chvíli přiběhl. „Musíme jít!“ volal na ni už z dálky. Kala přikývla. Odložila šálek s čajem, vzala chlapce za ruku a vydali se uličkou napříč tržištěm. Mezi krámky uviděla malý stan s plentou. Nad vchodem byla připevněná cedule, na které stálo „Tady bydlí Bůh“. Celta byla už značně zteřelá, na několika místech protržená a sešitá hrubou nití.

„Počkej tady na mě,“ obrátila se na chlapce.

„Počkám. Vždycky čekám,“ odpověděl.

„Tak dobře,“ pousmála se. „Nastav dlaň!“ Chlapec nastavil dlaň a Kala mu do ní položila ovečku vyřezávanou z ebenového dřeva.

„Ta je krásná!“ zajásal chlapec. „Celá černá. Takovou ještě nemám!“

„Teď tady budete čekat spolu.“ Povzbudivě se na něj podívala a odhrnula plentu.

Ve stanu bylo šero a chvíli trvalo, než se Kala rozkoukala. Prostor byl mnohem větší, než se zvenčí zdálo. V rohu stál vykládací stůl a na něm rozložené tarotové karty, jako by si někdo jenom na okamžik odskočil. Přistoupila tedy ke stolku a posadila se, aby počkala, než někdo přijde. Jak se rozhlížela kolem sebe, všimla si cedule, která visela hned vedle vstupu do stanu.

Co najdeš, to dáš sobě.

Co máš, to je mimo tebe.

Co odděluješ, to se propojuje.

Co činíš, to odvádí od tebe.

Dřív než se stačila nad těmi slovy zamyslet, zaslechla zvuk, jako kdyby se se skřípěním otvíraly dveře. Ve stanu ale žádné dveře nebyly a Kala nedokázala rozpoznat, odkud ten zvuk přichází. Z tmavého koutu se k ní šourala stařena. Na sobě měla ušmudlanou režnou halenu a s ohnutými zády se vetším krokem přibližovala ke Kale. Nic z toho však Kala nevnímala. Nemohla odtrhnout zrak

od bílých dlouhých pěstěných vlasů, které jako by rozsvítily celý prostor stanu. Stařena se bez velkého zájmu na Kalu podívala a s námahou se posadila na stoličku naproti ní. Kale padl pohled na její vrásčité ruce s dlouhými prsty, které ještě prodlužovaly dlouhé zahnuté nehty.

„Hledáš Boha, děvenko?“ zeptala se stařena skřípavým hlasem.

Kala k ní zvedla zrak a setkala se s párem jasně modrých pronikavých očí, které vystupovaly ze svraštlého ošlehaného obličeje.

„Hledám,“ odpověděla a ukázala na stolec. „Můžete mi vyložit karty?“ osmělila se.

„Chceš vyložit karty? A co mi můžeš nabídnout?“

„Nabídnout?“ podivila se. „Myslela jsem, že tady je všechno zadarmo.“

Stařena se rozesmála. „Tady nejsi na tržnici. Tady není nic zadarmo, děvenko. Nemusíš platit penězi. Něco mi nabídni!“

„Nemám nic, co bych vám mohla nabídnout,“ opáčila Kala.

„Huso. Ani se se mnou nesnažíš vyjednávat? A to hledá Boha,“ znechuceně odfrkla.

„Hledám,“ pousmála se Kala.

„Ty liško! Jde si vyložit karty takhle nalahko,“ zavrčela. „Potom jsi nepřišla pro výklad. Proč chceš vyložit karty, když jsi sem přišla něco najít?“

Kala si nervózně poposedla na stoličce. „Viděla jsem je tady.“

Stařena zvedla oči k nebi. „Svatá ty prostoto! Mám tady i spoustu dalších věcí. Chceš se podívat?“

„Už nechci.“

„No vida. Ale mohla bys zaplatit něčím, co ani nevíš, že máš. Má člověk starost o něco, co ani neví, že má?“

„Duši?“ zeptala se Kala opatrně.

Stařena se rozchechtala. „Děvenko, to jsi mě pobavila! Ty snad nevíš, že máš duši?“ Pozorně se na Kalu zadívala. „A co třeba bolest. Chtěla bys mi dát svou bolest? Ani nevíš, jak chutná. Co kdybych ti řekla, jakou cestou jít, aby tvůj

život byl bez bolesti, slepých uliček a tápání ve tmě.“

„Nechci. Něčím bych za to zaplatila.“

Stařena se pousmála. „Chytrá holka. Přesto věříš, že tady bydlí Bůh?“

„Venku to máte napsané.“

Stařena pokrčila rameny. „A kde nebydlí? Čemu lidi neuvěří. Všetmu, co je venku, když jim dáte naději.“ Stařena povzdychla a jala se míchat karty. Potom je rozprostřela na stolec lícem dolů. „Vytáhni si jednu, “pobídla Kalu.

Kala se na ni překvapeně podívala, ale stařena jenom pokývala hlavou. „Jen se neboj. To máš ode mě zdarma.“

Kala pomalu vytáhla kartu. Když se na ni podívala, celá se roztřásla. Z karty se na ni dívala kostra. Číslo třináct, karta smrti.

Stařena, aniž by se podívala na kartu, se na židli opřela a sklonila hlavu. Jako by celá zkameněla. Kala už si myslela, že usnula. Nevěděla, jestli nemá odejít, ale neodvážila se pohnout.

Stařena po chvíli zvedla hlavu a oči jí plály. „Tak já ti ukáži, jaké to je, mít bolest!“ Máchla rukou oproti Kalinu čelu a ostrým nehtem jí prořízla kůži.

Současně se prudce vztyčila, chytila Kalu za ramena a otočila ji směrem k velkému zrcadlu, které bylo opřené na druhé straně stanu. Kala se snažila vymanit ze sevření, ale stařena měla takovou sílu, že nemělo smysl vzdorovat. „Podívej se na sebe! Poznáváš se? To budeš cítit, až najdeš Boha!“

Kala na sebe pohlédla do zrcadla. Uviděla bolestí pokrivený obličej a rudý šrám, který protínal celé její čelo. Z rány se začala řinout krev. Už zapomněla, jaké to je cítit bolest. Měla pocit, že nic horšího v životě snad nezažila. Byla k smrti vyděšená a zrcadlo jenom odráželo její strach. Nic nezvládla! Teď už určitě umře. Najednou z otevřené rány začalo vystupovat světlo a Kala pocítila, že bolest začala ustupovat. „Tak to tedy je! Až najdu Boha, pomůže mi s mou bolestí. Osvítí mě.“ Pozorně se zadívala do zrcadla. Ne, to se jí nezdálo! Obraz v zrcadle se začal rozostřovat. Podívala se na své tělo, které se začalo pomalu rozpouštět. Stařena se smutně usmála. Kala pozorovala svůj rozpouštějící se

obraz v zrcadle a cítila klid. Vtom si uvědomila, že i když se obraz rozpustí, světlo zůstane. To ona je to světlo! Světlo je v ní! „Bůh je ve mně,“ řekla. Na rameni ucítila jemný dotek. „Bůh ti žehnej,“ zaslechla stařenin hlas. Když se otočila, ve stanu už nikdo nebyl. Podívala se na sebe do zrcadla. Rána na čele zmizela.

Omámeně odhrnula plentu a vyšla ven. Když ji chlapec uviděl, zasmál se a zatleskal rukama: „To byla jízda, vid’?“

Kala chlapce objala a chtějí nechtíc se musela zasmát. „To byla.“ Naposledy se otočila ke stanu, kde stále visela cedulka s nápisem pro další poutníky.

„A bydlí tam Bůh?“ zeptal se chlapec.

„A kde nebydlí?“ odpověděla s úsměvem.

....